

Kristovo ponížení a vyprázdnění

(Krnov, 2.4.2023)

I.čtení: evangelium podle Matouše 28,1-10

II.čtení: epištola Filipským 2,5-11

Musím přiznat, že čím jsem starší, tím víc se těším, až se naplní tohle zvláštní zaslíbení – tedy to, že jednou přijde den, kdy se všechna kolena, i ta stará a vrzavá a neohebná, zase pěkně ohnou před Kristem (tak to totiž zní v řeckém originále – nejen, že se skloní, ale že se ohnou k pokleknutí); a že každá ústa a každý jazyk – i ten nejprostořečejší, i ten nejnevymáchanější, i ten nejuskuhranější – bude chválit Pána Ježíše za Jeho vykoupení a spásu!

Pán Ježíš si totiž chválu a oslavování zaslouží.

Apoštol Pavel shrnuje v dopise Efezským důvody k oslavování: totiž, že Kristus dobrovolně, i když ho k tomu nic nenutilo, se stal člověkem, a dokonce jedním z nejponíženějších lidí vůbec:

Nejdříve dítětem, dokonce nemanželským (nebo aspoň předmanželským), později venkovánem, neoplývajícím ani zvláštním bohatstvím ani zvláštním vzděláním; pak byl chudým potulným kazatelem, odkázaným na přízeň druhých, byl přepracovaným učitelem, který neměl ani čas si odpočinout někde v poušti, byl unaveným uzdravitelem, kterého lidé zasypávali všemi svými starostmi. Nakonec Ho zradil Jeho kamarád a On byl vydán na milost a nemilost mocnářům.

Asi nic z toho bychom si v rámci svého kariéerního postupu dobrovolně nevybrali...

Bible svědčí jasně – že Ježíš prošel velkým ponížením a bolavým utrpením, abychom my už v žádném ponížení, ani v bolestech nebyli sami, nebyli bez zastání a pomoci. A tím si Ježíš zasloužil ty nebeské pocty.

On totiž trpěl nevinně, místo těch, kdo vinni byli. Jeho spravedlnost strpěla nespravedlnost za každého z nás.

Místo božské povýšenosti si vybral obět' a lásku až za hrob, a ukázal tím pravý charakter Boží.

Jsou badatelé, kteří tady v tomto místě vidí právě nejjasnější projevení Boží povahy – totiž, že nelpí na svém postavení nebo moci, ale dokáže se vzdát osobního prospěchu pro ostatní. Odborně se tomu říká „kenose“, což doslova znamená vyprázdnění. Ježíš tedy vyprázdnil své já od osobních potřeb nebo tužeb, odsunul sám sebe na vedlejší kolej, a celý svůj život zasvětil pomoci a službě druhým, a dokonce oběti za ostatní.

Jeho obět', to Jeho vyprázdnění vysvobodilo nás lidi z prázdnoty života a naopak nám jej naplnila smyslem a nadějí – třeba právě nadějí na to, že jednoho dne i neohebná kolena zase pokleknou a jazyky nevděčné poděkují.

Ježíš zemřel na kříži. Krásně jsme si ten příběh připomněli na Velký pátek při pašijovém divadle. Příběh člověka, který byl neprávem odsouzen a popraven na

základě křivých svědectví. Příběh člověka, který ovšem smrtí nekončí, protože to nebyl jen tak ledajaký člověk, ale zároveň Bůh. Bůh, který odložil výsady svého božství, aby zachránil své stvoření.

Dneska jsme četli závěr toho příběhu: jak ženy, kterým na Něm moc záleželo, šly ke hrobu. Nehledaly Ho – byly si jisté, že Ho najdou tam, kam Ho především uložily.

Až na to, že On jim udělal čáru přes rozpočet – tam, kde Ho hledaly, Ho nenašly.

Taky někdy máme přesnou představu, kde Ježíše ve svých životech najdeme, kam jsme si Ho uložili a zaparkovali. Počítáme ve svých plánech s nehybnou mrtvolou. Jenže ve výpočtu je chyba hned v základní premise: Ježíš už není mrtvola!

Ježíš žije, a proto nemusí být vždycky k nalezení tam, kde bychom Ho chtěli mít. Teprve, když Mu dáme ve svých životech prostor, když víc nasloucháme než mluvíme, když víc posloucháme než poroučíme, pak se s Ním setkáváme tak, jako i ty ženy.

Ženy uviděly anděla – představitele Boží moci, kterou projevil zemětřesením a odvalením kamene – a ten jim vysvětlil, že Ježíš nezůstává tam, kam Ho odložíme. „Není tady, ale jde před vámi...“

Milé dámy to vezmou, i když možná ještě nepochopí, jak je něco takového možné. Běží vyřídit vzkaz učedníkům... a ejhle, najednou, když přestaly Ježíše hledat, najednou Ho potkávají osobně. Ve chvíli, kdy se smíří s realitou, přijmou fakt, že Ježíš zmizel z jejich dohledu, v tu chvíli Ho potkávají osobně.

Je to další ze zvláštních paradoxů. Ježíš obvykle přichází jinak než, jak jsme zvyklí. Možná to je i pro nás v současné době upozornění a povzbuzení, abychom věci nevzdávali – i když se mnohé okolnosti jeví černě a nemůžeme v nich najít ani stopu po Kristu, přesto můžeme věřit, že Pán na nás čeká a že Jej budeme moct potkat, jen co zapomeneme na své předsudky a předpoklady.

Ženy Ježíše skutečně potkaly. A On jim ještě jednou potvrdí jejich úkol. Mají vyřídit ostatním tu zprávu o vzkříšení. Nemají si ji nechávat jen pro sebe. Je určena všem, kdo Ježíše hledají, kdo ještě nevědí, že Ježíš žije. Ti všichni se mají dovědět, že Ježíš nelpěl na své Boží podstatě, ale že se stal člověkem, byl ponížen, aby byl nakonec obětován za naše hříchy.

A to si prosím odnesme z těchto Velikonoc: Pán se ponížil, aby byl povýšen. Proto to zkoušejme spolu s Ním, podle Jeho příkladu. Těšme se na každé nečekané setkání s Jeho slávou a Jeho přítomností. A ohýbejme před Ním kolena i jazyky, protože On je hoden chvály a oslavování.

Pane Ježíši, děkujeme Ti za Tvé vyprázdnění, za Tvé ponížení, které nám všem přineslo povýšení a vykoupění z moci smrti. Nauč nás myslet a jednat podobně a nemyslet pořád na sebe, nýbrž na druhé.

AMEN